

Forskare granskar metod för samtalsstöd

Efter en katastrof finns ofta ett stort behov hos överlevande att tala med andra drabbade om händelsen. Men finns det en metod för sådant samtalsstöd? Nu släpps rapporten: "På jakt efter en metod för psykologiskt stöd – utvärdering av frivilliga stödgrupper för drabbade av tsunamikatastrofen." Av denna framgår att många som deltagit i Röda Korsets stödgrupper var nöjda med stödet och forskarna anser att arbetssättet kan utvecklas till att bli en väl fungerande metod.

-Vi startade i ett minst sagt akut läge. Det var faktiskt så att överlevande stod och knackade på dörren och ville delta i samtalsgrupperna. Samtidigt som vi startade verksamheten utvecklades modellen, säger Sara Hedrenius Andreasson, projektledare på Röda Korset.

Efter tsunamin var det många organisationer som erbjöd stöd till drabbade. Flera studier har visat att det är sämre med *dåligt* stöd än inget stöd alls. Inför nästa katastrof är det därför viktigt att ha större kunskap och vara bättre förberedda i hur man skall organisera stödgrupper på ett framgångsrikt sätt.

-Att ge stöd till överlevande och anhöriga efter en katastrof ställer stora krav eftersom det är människor i utsatta situationer som vi möter. Vi har ett grundläggande ansvar att göra ett bra jobb, säger Christer Zettergren, generalsekretare på Röda Korset.

I ett tidigt skede kontaktades forskare på CeFAM, Kris- & katastrofpsykologi, Stockholms läns landsting och Karolinska Institutet för en utvärdering. De har nu sammanställt erfarenheterna från gruppdeltagare och ledare i tre av Röda Korsets 16 samtalsgrupper i Stockholm. Syftet var att undersöka hur grupperna arbetade och om man använde sig av en enhetlig metod.

- Liknande forskning om hur frivilligorganisationer ger gruppstöd vid katastrof finns inte. Det kan hänga samman med att det krävs en organisation med "stort mod" att låta utomstående forskare få insyn i verksamheten. Vi kunde konstatera att det arbetssätt som tillämpades i grupperna inte kan ses som en enhetlig metod och bör därför ännu inte läras ut till andra. Det finns emellertid goda förutsättningar att utveckla arbetet till en systematisk metod som en kompletterande stödform, säger Abbe Schulman från Centrum för allmänmedicin, som genomfört forskningen.

Gruppdeltagarna ansåg att de regelbundna mötena bidrog till att ge dem en viss struktur i tillvaron och de kände trygghet, stöd och delaktighet i grupperna. Forskarnas slutsats är att liknande gruppverksamhet kan användas vid katastrofer och bör då startas tidigast en månad och högst sex månader efter katastrofen samt fortgå under cirka ett år. Arbetet skall ha en fast struktur och gruppledarna behöver förutom kunskapen om sorg, gruppdynamik, kris- och katastrofteori även hjälp med tydliga anvisningar och kontinuerlig handledning.

För mer information, kontakta:

Sara Hedrenius Andreasson, Röda Korset, telefon 070-321 4730

Karin Tengby, pressekreterare Röda Korset, telefon 08-452 4801

Abbe Schulman, centrum för allmänmedicin, telefon: 070-484 2561